

Ξυπόλητο Τάγμα – Πόθος – Το τρίτο έγκλημα, στα Ελληνικά και από την Αθήνα του 1953, στην λουτρόπολη Acre του Ισραήλ το 2017, μα και στο Τόκυο και στο Χοκάιντο την ίδια χρονιά, όπου τρεις κινηματογραφιστές, υπηρετούν την Τέχνη αρκετά μακριά από συνηθισμένες φόρμες, αλλά συναντιούνται ψηλά, στον αστερισμό της ποιότητας.



Από τύχη τις παρακολούθησα, τρία διαδοχικά βράδια, με την παραπάνω σειρά. Ελληνικός νεορεαλισμός, Ισραηλίτικο δοκίμιο πάνω στον έρωτα και Ιαπωνικό δικαστικό δράμα συνθέτουν τρεις ξεχωριστές προτάσεις.



Μόλις εννέα χρόνια μετά το πέρας της Κατοχής και τέσσερα από το τέλος του Εμφυλίου, ο Γρηγόρης Θαλασσινός αναπαριστά μια αληθινή ιστορία ορφανών παιδιών, που μετατρέπουν το δράμα της Κατοχής σε ένα ριψοκίνδυνο παιχνίδι. Με πολύ φτωχά τεχνητά μέσα, με εξοπλισμό από το μεσοπόλεμο συστήνει ένα μαυρόασπρο αριστούργημα αξιοποιώντας δύο μόνον επαγγελματίες ηθοποιούς.

Τους υπόλοιπους ρόλους παίζουν παιδιά από τα αναμορφωτήρια της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, όπου γυρίστηκε η ταινία. Με διαλόγους που αποτυπώνουν την καθημερινότητα της εποχής, και τον παλμό του πεζοδρομίου, ο σκηνοθέτης με τον σεναριογράφο Νίκο Κατσιώτη φτάνουν σε ένα κλασσικό αποτέλεσμα.

Ήταν η πρώτη Ελληνική ταινία που βραβεύτηκε σε διεθνές φεστιβάλ, στο Εδιμβούργου το '55, ενώ έγινε δεκτή με πολύ θερμά, αν όχι κολακευτικά σχόλια στις Η.Π.Α. Ήταν επίσης η

πρώτη ταινία, όπου ο Μίκης Θεοδωράκης έγραψε την μουσική διευθύνοντας την Συμφωνική ορχήστρα Αθηνών.



Με ένα ιδιοφυές σενάριο, έρχεται να μας ας απασχολήσει ο Σάβι Γκαμπιζόν. Το οποίο φροντίζει να το ντύσει με τις απαραίτητες δόσεις ειρωνείας, χιούμορ, ερωτισμού, δράματος και πρωτοτυπίας.

Ασυνήθιστη, στο άκουσμα, γλώσσα, δυσκολότερη στην ανάγνωση, για όσους τουλάχιστον μεγάλωσαν με ελληνικό, κυριλλικό ή λατινικό αλφάβητο, η Ισραηλινή, προσθέτει και αυτή ένα ακόμα στοιχείο διαφορετικότητας.

Ερωτικό ζευγάρι που χώρισε, ξαναβρίσκεται με πρωτοβουλία της γυναίκας, η οποία αποκαλύπτει στον άνδρα ότι αφού απομακρύνθηκαν, ανακάλυψε ότι ήταν έγκυος, αποφάσισε να κρατήσει το παιδί, το οποίο όμως μόλις πριν μέρες έχασε τη ζωή του σε αυτοκινητικό δυστύχημα.

Έτσι ξεκινά μια πορεία αναζήτησης και ερωτηματικών, μα κυρίως μια απόπειρα να βρεθεί η αλήθεια. Σκιαγραφείται με επιμέλεια, η διαφορετικότητα της ανάγνωσης των γεγονότων, οι αγκυλώσεις, η προσπάθεια επιβίωσης μέσα από ψέματα ή μύθους, αλλά και η καθαρή κουταμάρα που πλήττει τους ανθρώπους τον 21ο αιώνα.

Θα ήταν καλύτερα να άφηναν τον γνήσιο τίτλο: Χρόνια.



Με λίγα, πλην όμως ποιητικά εξωτερικά γυρίσματα, αυτό το κλειστοφοβικό δικαστικό θρίλερ, ερευνά θεμελιώδη ερωτήματα περί δικαιοσύνης.

Σε ένα χειμωνιάτικο περιβάλλον, με χιόνια και βροχές, κορυφαίας ομορφιάς το πλάνο από αέρος με το τραίνο που κατευθύνεται προς το Χοκάιντο, μια ομάδα δικηγόρων προσπαθεί να υπερασπιστεί έναν κατηγορούμενο που έχει ομολογήσει την ενοχή του για φόνο.

Κατ' αρχάς επικρατεί η πάγια άποψη της υπεράσπισης, με στόχο την μικρότερη δυνατή ποινή αδιαφορώντας για τα ουσιαστικά, πραγματικά στοιχεία της υπόθεσης. Όλα είναι τακτοποιημένα. Πάνω εκεί δουλεύει η υπερασπιστική γραμμή. Ο κατηγορούμενος έχει ομολογήσει, τηρεί μια ασυνήθιστη στάση στωική αλλά συχνά αλλάζει τα δεδομένα.

Στην πορεία όμως, καθώς ανακαλύπτονται ολοένα και νέα στοιχεία, ο επικεφαλής δικηγόρος – ερευνητής εγκαταλείπει την αρχική αποστασιοποιημένη θέση του και βυθίζεται στην ουσία της υπόθεσης.

Αρχίζει να ξετυλίγεται το πολύ περίπλοκο της υπόθεσης και μαζί με αυτό, η αδυναμία του συστήματος της δικαιοσύνης να την απονείμει, σκοντάφτοντας πάνω στα όρια της επιστήμης, αλλά και πάνω σε καριέρες που διαμορφώνονται.